

stupcem takovým, leč by vedení rozepře v případnosti posléz uvedené dodatečně řádně bylo schváleno;

c) když při obsazení rozhodčího soudu nebo při usnášení porušeno bylo některé zákonné nebo smluvní ustanovení, nebo když prvopis a vyhotovení rozhodčího výroku nebyly podepsány všemi rozhodci;

d) když odmítnutí některého soudce bylo neoprávněně odepřeno soudem rozhodčím;

e) když rozhodčí soud překročil meze svého úkolu;

f) když rozhodčí výrok odporuje nezměnitelným předpisům právním;

g) když rozhodčí výrok odsoudil některou stranu k činu zákonem nepřipuštenému nebo nedovolenému;

h) když jsou tu podmínky, za kterých rozsudek soudní může v odpor býti vzat žalobou o obnovu.

VIII. Žaloba na zrušení výroku rozhodčího.

Žaluje-li se na zrušení výroku rozhodčího, budiž žaloba podána u soudu, který by byl pro tuto rozepři v první instanci příslušný, kdyby tu smlouvy o rozsudím nebylo. Zakládá-li se žaloba tato na některém z důvodů *a)–g)* právě uvedených, budiž vznesena ve třech měsících, jinak jest vyloučena. Lhůta tato počíná se dnem, kterého straně rozhodčí výrok byl doručen; jestliže však o důvodu odporování teprve později se dověděla, tím dnem, kterého strana nabyla vědomosti o tomto důvodu odporování.

V případnosti ad *h)* udané lhůta pro žalobu budiž posuzována podle předpisů o žalobě za obnovu.

Strany ani ve smlouvě o rozsudím ani jinou úmluvou nemohou vzdáti se toho, aby zákonných předpisů o odmítnutí soudce, o doručení a podepsání rozhodčího výroku, o odporování jemu nebylo užíváno.

IX. Předpisy tyto vztahují se obdobně k rozhodčím soudům, které dle zákona dovoleným způsobem nařizeny jsou posledním pořízením neb jinými opatřeními, na úmluvě sporných stran se nezakládajícími, nebo stanovami. Rozhodčí soudy, podle zákona ze dne 15. listopadu 1867 č. 134 ř. z. k odklizení sporů z poměru spolkového zřízené, nejsou podrobeny ustanovení tohoto oddílu.

Soudy rozhodčí bursovní viz Bursa.

Soudy rozhodčí mezinárodní.

I. Dějinný vývoj.

Až do časů Bonifáce VIII. zastávali papežové úřad rozhodčího soudce mezi jednotlivými knížaty, později vystupují papežové jako prostředníci ve sporech mezi katolickými vladaři; ve 14. a 15. století volila se již světská knížata za rozhodce. V Německu nabyly smírčí soudy zvláštních útvarů. Následkem nedostatečného soudnictví podnikli již drahně let před zřízením komorního soudu říšského, okolo polovice 13. věku, mnozí říšští stavové a bezprostřední poddaní říšští mezi sebou kroky za účelem smírného vyřizování svých sporů a proto užívalo se obyčejně označení »odklizení« (Austräge), kterážto zařízení sama napřed bývala stanovena v zemském míru, smlouvou založeném, zhusta i při uzavírání jiných smluv. Když kurfirsti r. 1424 ustanovili, že budou své rozepře mezi sebou vyřizovati »odklizením«, byl učiněn pokus na říšském sněmu r. 1437 a 1438 stanoviti vlastní všeobecný řád odklízovací říšským zákonem, než marně. Bylo tré druhů odklízování: původní způsoby »umlouvené« (gewillkürt) t. j. smlouvami založené, pak privilegované, t. j. povolené císařem říšským